

"Wat die Fred van der Wal allemaal heeft uitgehaald.."

Wat die Fred van der Wal allemaal heeft uitgehaald...(deel 1)

We ontmoeten elkaar in de sociëteit Arti et Amicitiae aan het Rokin op een bewolkte herfstmiddag te Amsterdam. Fred van der Wal, bruinverbrand, lang blond haar, leren jasje, t-shirt, Ray Ban zonnebril, lacht en praat veel. Net terug van Ibiza, het befaamde druipers eiland, waar regelmatig de hele Amsterdamse geslachtszieke artistieke sien met aan- en inhang komt uitpuffen en hun aan een slordige levenswijze te danken inherente ziektekiemen wijd en zijd verspreiden, zoals het de doorsnee internationale artiest van het slappe koord in kunsthistorisch opzicht betaamt. Denk maar aan, de syfiliet Gauguin, de tb lijer Modigliani, die syfilislijder Van Gogh in zijn gekte, De Ongezalftde Heilige Van Het Bloedende Oor, die rooie maffketel met zijn domineesbevliegingen en zijn waanzin. Gotsalmeliefhebber als je zo moet leven als kunstariest!

"Veel geblondeerde met goud omhangen zonnebankbruine heren met strakke leren broeken gezien, die hand in hand stilzwijgend langs het Ibicenser strand wandelen met de lange, valse wimpers koket knipperend in de warme avondzon van eind september met een paar Ibicenser staartloze hondjes, dat vinden mannen die van mannen houden nu eenmaal mooi. Als iets op geilt, breek me de bek niet open, ik heb me toch een verleden, heden en toekomst achter de rug..." deelt de kennelijk bisexuele Frank vrolijk mee aan het gezelschap dat aan de bar zit.

Meestal is hij de zwijgzaamheid zelve maar nu gaat hij los op volle toeren. De op het eerste gezicht vriendelijk ogende marathonloper Martin W. achter de bar luistert aandachtig mee als het volume van de conversatie door het enthousiasme regelmatig boven het geroeze moes van de andere zwaar bebaarde en behaarde kunstzinnige gasten uit stijgt. Hij zou er boeken over vol van kunnen schrijven met hetgeen hij alle maal aan de bar hoort. Zelfs over de in- en inkeurige, beschaafd ABN sprekende Fred van der Wal heeft hij zo zijn scabreuze anecdotes voorhanden. Wat die niet allemaal in het diepste geheim uitgehaald heeft moet voorlopig maar geheim blijven.

Twee heren aan de overkant van de bar ver kondigen op luide toon hun voorkeur voor mannen met dikke lippen. Een zeer middelbare vrouw aan de bar, een gezette, blozende bollen wangen hapsnoet met een pa relketting om, lepelt gulzig een kom kippensoep leeg op hoorbare wijze. Het lied van het varkenshok. Wij herkennen in haar de stoege Friezin Mareike, de onbegrepen kunstenaar, die altijd alleen aan de bar zit en volgens beeldhouwer Ger Zijlstra nog steeds niet weet of ze voor de lesbische of heteroseksjuwelen wijze van omgaan met de naaste moet kiezen. Waar zit Mareike? In het varkenshok van haar boerderijtje. Je herkent d'r aan d'r wollen muts. Fred heeft geen moeite met de seksjuwelen keuze; verstandigerwijze neukt hij van huis uit alles wat hij lekker vindt. Man of vrouw, meisje of jongen. Waarom zou je de helft van de bevolking bij voorbaat uit sluiten? Mag een gezonde Hollandse jongen zelf kiezen met wie hij een over en weer democraties besloten wederzijdse wip in bilateraal overleg op het overlegplatform met een man of een vrouw gaat maken? Nou dan!

Zo nu en dan komt de aantrekkelijke, Italiaans ogen de, donkerharige, discrete R. even binnen. Een klassiek ogende schoonheid zonder een zweem van aanstellerij zoals onder de dames en heren artiesten van Arti et Amicitiae bon ton is. Ze spoelt een dozijn bier glazen geroutineerd om of geeft nauwelijks hoorbaar op uiterst beschaafde, welluidende toon in-structies aan de

bierwacht die net onder de tap bezig is met de koppeling van een koperen bierleiding aan te schroeven omdat er al twee dagen geen druk op de slang staat van het koolzuurvast en wisselt blikken van verstand houding met haar altoos glunderende echtgenoot, die aardig in zijn nopjes lijkt.

R. is in het zwart gekleed. In elk geval een kleur die haar flatteert. Ik houd van zwarte kleding. Ook Gothic heeft mijn belangstelling en the dark side of the moon, I got a spoon. Volgens bepaalde ouderwetse kunstschilders zijn zwart en wit geen kleuren, maar laten ze maar eens naar zichzelf kijken en met hun paarse drankneuzen, bleke bespataderde poten en knalrode hoge bloeddrukdrankkoppen. De schuine Baskische muts of baret op de lange witte meidenlokken, zoals Henk, de joviale, verkalkte kunstkop van de Rietveld akademie. Een haardracht die een gedateerde, slordige en onverzorgde aanblik geeft waar de honden geen kattenbrood van lusten. Representant van een achter haalde vorm van het kunstenaarschap.

© mei 2019, fredvanderwal, BasicPublishing.nl